

δύναται νὰ ζήσῃ 1,000 ἔτη. Γάλλος τις περιηγητὴς ἀναφέρει ὅτι ἐν Ἀφρική εἶδε πλάτανον ἔχουσαν περίμετρον 40 πόδας καὶ ὕψος ἀνάλογον. Αἱ δρυὶς δὲ τοῦ Διβάου εἶναι τοῦ ἐξαισιωτέρου μεγέθους.

Περὶ τῆς λέξεως ὠραῖω·

Ὡραῖος, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀριστοτέλους, δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ προσφωῶς καὶ καταλλήλως, παρ' ὃ ἔχων τὸ σῶμα καὶ μέγεθος καὶ εὐπαγές εἰς ὅλα τὰ μέρη. Τῷ ὅτι παρὰ Λατίνοις λέγεται pulcher μόνον ὁ ὢν καὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, ὁ εὐταρκῆς, ὁ εὐσωμος. Εἰς ἄλλας δὲ γλῆσσας τοῦ σώματος ἔχουσι τὸ formosus, graciosus κτλ. Οἱ Γάλλοι δὲν προσφέρουσι βίβαια belle homme, ἢ belle femme, ἐὰν δὲν ἔχη καὶ τὴν συμμετρίαν παρὰ δὲ τοῖς Ἕλλησιν ἡ λέξις ὠραῖος, α, ὡς ὀρθοὶ καὶ τὸ γινόμενον ἐν ὠρα, ἐν δέοντι καιρῷ, καὶ λέγεται εἰς ἄλλης, εἰς ὕδωρ, εἰς καρπούς, εἰς θάνατον, καὶ εἰς ἄλλα ὠραία πολλάκις ὀρθοὶ τὴν ἐπίγαυον, τὴν οὖσαν εἰς ἡλικίαν ὑπανδρείας. Ὁ Γκιγνὸς μὲ μόνην τὴν λέξιν ὠραῖους ὀνομάζει ὅλους τοὺς καρπούς τῆς γῆς, ἰσπανίς, σύκα, μήλα, καὶ ὅσους συνέλεγον τὸ θέρος, τὸ ὁποῖον ὠνομάζον ὠραν ἔτους, καθ' ὃ ἀνατέλλει ὁ Σείριος ἀστὴρ, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κυνοκάρου, δηλαδὴ τὸν Ἰούλιον, Αὐγούστου καὶ Σεπτεμβρίου. ὠραῖον ὕδωρ, γὰρ εἰ ὀλιποκράτης καὶ ἐννοεῖ νερὸν τῆς ὠρας, ἤγουν τὴν βροχὴν τοῦ θέρους· Στεφανοῦ μενοῖ τοῖς ὠραῖοις ἄνθρωποι, ἔχει ὁ Ἀθήναιος, καὶ ἐννοεῖ τὰ ἄνθη τοῦ θέρους· ὠραῖος ἀπέθανε, λέγει ὁ Πλούταρχος, δηλαδὴ γερωῶν, εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν ἀποθνήσκουσι οἱ ἄνθρωποι.

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ καὶ ΦΙΛΟΚΛΗΣ.

Φιλόσοφοί τις, ὀνομαζόμενος Ἀθηνόδωρος, διήγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, τιμωόμενος ὑπὸ πέντων δικτῶν σιρκίνου καὶ τὴν ὁποίαν ἰδεῖναι πρὸς τοὺς φίλους τῶν εὐκρινέων, καὶ δι' ἄλλα πολλὰ καὶ ἐξέκρητα προτερήματα· ἐπειδὴ δὲ ἐπασχε καὶ αὐτός, ὅτι συνέχευε πάσχουσι ἢ τοιοῦτων χαρακτηρίων καὶ ἀρετῶν ἄλλοι, ἤγουν ἄρχαίμακτον, ὡστε πολλάκις ἐστερεῖτο καὶ αὐτῶν τῶν πρὸς τὸ ζῆλον ἀρχαίων· πολλοὶ τὸν ἐπρόσφερον βουθείαι, καὶ ὁμῶς ὁ διὰ τὴν πανίαν του καυχώμενος· μᾶλλον, ἢ ὁ Κροῖτις, διὰ τοὺς ἠπασμοὺς τοῦ Ἀθηνόδωρου, οὐδενὸς ἄλλου τῆς προσφωῶς ἐδέετο, παρὰ τῆς τοῦ φίλου του Φιλοκλέους, ὅστις ἔχων στενοτάτην μετ' αὐτοῦ φιλίαν δὲν ἐλείπε ποτε συντρέγων αὐτὸν εἰς πᾶσαν περίστασιν. Ἐν τούτῳ τῆ τυγῆ ἠθέλησε νὰ χωρίσῃ τοὺς δύο τούτους Μέντορας, διὰ νὰ δεῖξῃ ἴσως, ὅτι ἡ φιλία δὲν πρέπει νὰ κλύπεται οὐδ' ὑπὸ αὐτῆν τὴν πλῆξιν τοῦ τάφου. Ἀπέθανε λοιπὸν ὁ Ἀθηνόδωρος εἰς τὸ ἄνθος ἀκόμη τῆς ἡλικίας του· ἡ δὲ σύζυγός του παραλαβούσα τὴν διαθήκην, τὴν ὁποίαν πρὸ τοῦ θανάτου του ἔκαμε, ἐκόμισεν αὐτὴν κατὰ τὴν περὶ γελίαν τοῦ Διαθέτου εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Οἱ Δικασταὶ γνωρίζοντες, ὅτι ὁ Ἀθηνόδωρος, δὲν εἶχε τι νὰ διαθέσῃ, ἤνοιξαν αὐτὴν μετὰ πλείστης περιεργείας, ἀλλὰ δὲν εὗρον γεγραμμένα, εἰμὴ τὰ ἐφορῆς. Ἀφῆνον εἰς τὸν Φι

λοκλέα τὸν εὐκρινέστερον τῶν φίλων μου τὴν σύζυγον καὶ τὴν μονογενῆ μου θυγατέρα, ἐπιθυμῶν τὴν μὲν νὰ νομφεῖται, τὴν δὲ νὰ ἀναθρέψῃ ὡς ἰδίον του τέκνον. Ἡ διάταξις αὕτη ἐκίνησε μὲν τὸν γέλωτα τῶν Δικαστῶν, δὲν ἔλλειψαν ὁμῶς νὰ διακινώσωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν Φιλοκλέα, ὅστις παρουσιασθεὶς πρὸς αὐτοὺς μετὰ σοβαρὸν ἦθος, ἐνόησα, εἶπε, τὸ ζήτημα τοῦ Ἀθηνόδωρου, καὶ θέλω τὸ ἐκτελέσει, ὡς πιστὸς φίλος. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα, μέχρι τῆς σήμερον, εἶπε, εἶσο σύζυγος τοῦ Ἀθηνόδωρου, εἰς τὸ ἐξῆς δὲ κατὰ τὴν θείλησιν ἐκείνου θέλεις εἶσαι ἰδική μου. Μὴ νομίσης, ὁμῶς ὅτι πρέπει νὰ λησμονήσης ποτὲ ἐκείνον, τοῦ ὁποῖου ἡ μνήμη θελεὶ μένει ἀείπατε ἀνεξάλειπτος ἀπὸ τὴν καρδίαν μου. Δι' οὐδὲν ἄλλο θέλω μὲν ὁμιλεῖ καθ' ἑκάστην, εἰμὶ διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ προτερήματα ἐκείνου, διὰ τὴν πρὸς τοὺς φίλους του εὐκρινέαν, καὶ τὴν πρὸς τοὺς συγγενεὶς του συμπάθειαν, ὡς πρὸς τὴν θυγατέρα σου θέλω ἀναθρέψῃ αὐτὴν μετὰ τῆς ἰδικῆς μου, καὶ θέλω κάμω πρὸς αὐτὴν, ὅτι δὲν ἠθέλην ἴσως κάμει αὐτὸς ὁ πατήρ της, ἐὰν ἔζη. Οἱ Δικασταὶ τότε θαυμάσαντες τὴν εὐκρινέαν τῶν δύο φίλων, ἐπήρεσαν τὴν Φιλοκλέα, καὶ τὸν ἀπέπεμψαν μετὰ χειροῦ κροτήσεων.

Πῶσον σπάνιοι εἶναι τοιοῦτοι φίλοι, καὶ μάλιστα σήμερον, ὅτε μόνον πιστὸν φίλον νομίζουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ βαλάντιον,

Κ. Ισ.

Ὅτε οἱ Ἕλληνας μετὰ δεκαετῆ πολιορκίαν ἐκυρίευσαν τὴν Τρωάδα, ἐκήρυξαν πρὸς τοὺς ἀπελευθέρους Τρωαδίτας, ὅτι ἰδύνατο νὰ λάβῃ ἕκαστος μόνον ἐν ἑκ τῶν κτημάτων του καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ. Αἰνεῖται ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγγίσου Ἡγεμῶν τότε τῆς Δαρδανίας καὶ εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων πολεμιστῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων, παραβλέψας ὅλα τὰ λοιπὰ, ἐπροτίμησε τὰ εἶδωλα τῶν πατριωκῶν του Θεῶν, διὰ τὸ ὁποῖον εὐχραστήθεντες οἱ Ἕλληνας τῷ ἐσυγχώρησαν νὰ λάβῃ μαζῆν του καὶ δεύτερον πρᾶγμα. Οὗτος δὲ ὡς δευτέρον ἐπροτίμησε τὸν γηραλέον τέτρατον του, τὸν ὁποῖον σηκώσας εἰς τοὺς ὤμους του ἐξέφερε τῆς πόλεως. Θαυμάσαντες δὲ καὶ διὰ τοῦτο οἱ Ἕλληνας, τῷ ἐσυγχώρησαν νὰ λάβῃ ὅλα τὰ κτήματά του, ὑποδεικνύοντες διὰ τούτου ὅτι οἱ εὐσεβεῖς καὶ φιλογεννήτορες ἐπισύρουσι τὸ σέβας καὶ τὴν τιμὴν καὶ τῶν πλέον θανασίμων των ἐχθρῶν. Κ. Ισ.

Ἡ ΑΓΑΘΟΠΟΪΑ.

Μεγαλητέρα ἡδονὴ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ περ' ἑλεῖν τὴν ὑπαιάν αἰσθάνονται αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ ὅταν ἀγαθοποιήσιν τοὺς ὁμοίους των. Ὁ ἀγαθοὺς συναισθάνεται εἰς ἐκὺντὸν μεγαλειῶν τι ἀκαταμάχητον· διότι οἰκτιοῦται μὲν μετὰ τῆς θείας φύσεως, δεσμεύει δὲ τὰς ψυχὰς τῶν ὁμοίων μετὰ τὰ ἔλκτα δεσμὰ τῆς ἀγαθοποιίας, ἅτινα ὡς σκῶρος βιβρώσκει, οὐδὲ φορὰ τις τυχαία νὰ διαρρήξῃ δύναται. Θαρβᾶλέως ὁ ἀγαθοποιὸς παρουσιάζεται εἰς τὰς ὁμηγύρεις τῶν ὁμοίων του, παρὰ τῶν ὁποίων ὑποδέχεται μετὰ φαιδρῶν καὶ εὐγνώμονος προσώπου. Θαρβᾶλέως διαβαίνει μετὰ τῶν τῶν ὁποίων τὰς εὐφημίας ἀκρῶν αἰσθάνεται εἰς ἐκὺντὸν θείαν τινα ἀγαλλίασιν, ἀντάλλαγμα